

ออทิสซึมคืออะไร?

โรคในกลุ่มอาการออทิสซึม (ASD)

หรือที่รู้จักกันว่าออทิสซึมนั้นเป็นความพิการตลอดชีวิตซึ่งเริ่มตั้งแต่แรกเกิดหรือหลังเกิดได้ไม่นาน ออทิสซึมมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ของบุคคลและกับการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสภาวะรอบตัว

สัญญาณได้แก่:

- ความแตกต่างในพัฒนาการทางสังคมและการสื่อสาร
- มีความสนใจที่แคบและมีพฤติกรรมซ้ำๆ

ไม่มีผู้ที่เป็นออทิสซึมคนใดที่จะมีอาการเหมือนกัน ซึ่งนี่ก็เป็นสาเหตุว่าทำไมเราถึงใช้คำว่ากลุ่มอาการ

คนที่เป็นออทิสซึมนั้นมีความแตกต่างหลากหลายในเรื่องของความสามารถในการคิด อายุ พฤติกรรม ความเข้าใจสังคม และทักษะในการสื่อสาร

ประวัติศาสตร์

คำว่าออทิสซึมมาจากคำในภาษากรีกว่า 'ออโตส' ซึ่งหมายถึง ตัวตน

มีการระบุว่าโรคดังกล่าวเป็นความผิดปกติในกลางศตวรรษที่ 20

ถึงแม้ในนิทานพื้นบ้านจะเชื่อว่ามีความผิดปกติมานานแล้ว

รากฐานความเข้าใจเกี่ยวกับออทิสซึมในปัจจุบันนั้นมาจากรายงานที่เขียนขึ้นเมื่อต้นทศวรรษ 1940 โดยลีโอ แคนเนอร์ (1943) และ ดร. ฮานส์ แอสเปอร์เกอร์ (1944)

ในรายงานทั้งสองท่านได้บรรยายความคล้ายคลึงที่พบได้ในบรรดาเด็กๆที่พวกเขาทำงานด้วย

ส่วนนักวิจัยท่านสำคัญคนอื่นๆที่ช่วยให้เรามีความเข้าใจมากขึ้นก็ได้แก่ ลอร์นา วิง และคริสโตเฟอร์ กิลเบิร์ต

เรื่องราวชีวิตส่วนตัวของเทมเพิล แกรนดิน ลูค แจ็คสัน

และผู้ที่เป็นออทิสซึมอื่นๆนั้นก็ทำให้เราพัฒนาความรู้เกี่ยวกับสภาวะนี้มากขึ้น

วินิจฉัยได้อย่างไรว่าเป็นออทิสซึม?

ในประเทศออสเตรเลียออทิสซึมได้รับการวินิจฉัยเป็นส่วนใหญ่นักด้วยการใช้คู่มือวินิจฉัยและสถิติเกี่ยวกับความผิดปกติทางจิต ฉบับปรับปรุงครั้งที่ห้า (DSM-5) โดยปกติแพทย์เด็กหรือทีมผู้เชี่ยวชาญจะทำการประเมินอย่างครบถ้วน จากนั้นจึงมีการวินิจฉัยโดยแพทย์เด็กหรือทีมของผู้เชี่ยวชาญ

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ DSM-5 ให้ดูได้ที่ -

http://www.positivepartnerships.com.au/orionfiles/upload/public/files/Fact%20Sheet%2010_DSM-5_Nov13.pdf

อาการออทิสซึมพบได้มากน้อยแค่ไหน?

รายงานฉบับล่าสุดในออสเตรเลีย (แม็คเดอร์มอท และอื่นๆ; 2007) แสดงข้อมูลว่าเด็กหนึ่งคนในทุกๆ 160 คนที่อายุ 6-12 ปีได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสซึมในแต่ละปี มีเพศชายที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสซึมมากกว่าเพศหญิง

สาเหตุ

สาเหตุของออทิสซึมไม่เป็นที่ทราบ การวิจัยชี้ว่าผลรวมของปัจจัยทางพันธุกรรมและสภาพแวดล้อม (ทั้งก่อนและหลังกำเนิด) อาจมีความเชื่อมโยงกับสาเหตุ การวิจัยยังชี้ให้เห็นว่าสาเหตุอาจจะแตกต่างกันไปในแต่ละคน

ลักษณะสำคัญของออทิสซึม

การสื่อสาร

การสื่อสารคือความสามารถในการแสดงออกซึ่งความต้องการและความปรารถนา และความสามารถในการเข้าใจผู้อื่น ผู้ที่เป็นออทิสซึมอาจจะพูดจาได้ แต่จะ:

- มีความยากลำบากในการทำความเข้าใจผู้อื่น
- ตีความคำถามหรือคำพูดอย่างตรงตามตัวอักษรมาก
- ไม่ค่อยเข้าใจการเปรียบเปรยหรือคำพูดที่มีความหมายหลายอย่างได้โดยง่ายดาย
- พบว่าการเริ่มและการสานต่อบทสนทนาเป็นเรื่องยาก
- พูดเหมือนกับผู้ใหญ่
- พูดคำหรือวลีซ้ำแล้วซ้ำเล่า.

ความยากลำบากในการสื่อสารยังมีผลกระทบต่อการใช้สังคมของบุคคล

การเข้าสังคม

การเข้าสังคมคือการที่บุคคลหนึ่งๆมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆในกลุ่ม

ผู้ที่เป็นออทิสซึมอาจมีความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางสังคมต่ำ ชอบเล่นคนเดียว ไม่รู้ว่าจะเข้าร่วมเล่น/ร่วมกิจกรรมได้อย่างไร และบางครั้งก็อาจดูเหมือนหยาบคาย

พฤติกรรม

ผู้ที่เป็นออทิสซึมมักจะมีพฤติกรรมที่เป็นรูปแบบหรือพฤติกรรมซ้ำๆ

นี่เป็นสิ่งที่ช่วยให้พวกเขาารู้สึกถึงความสงบและความมีระเบียบ ผู้ที่ออทิสซึมอาจจะ:

- ต้องการการมีตารางประจำวัน
- ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง
- มีความสนใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งสูง
- มีการเคลื่อนไหวร่างกายแปลกๆ

การแปรผลการรับรู้ทางประสาทสัมผัส

การแปรผลรับรู้ทางประสาทสัมผัสเป็นวลีที่หมายถึงวิธีการที่สมองรับรู้และใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสของเรา

ความแตกต่างของการแปรผลการรับรู้ทางประสาทสัมผัสมีผลกระทบต่อความสามารถของเด็กในการเรียนรู้และปฏิบัติตนที่บ้าน ที่โรงเรียน และในชุมชน

ผู้ที่เป็นออทิสซึมอาจจะมีอาการที่มากเกินไปหรือน้อยเกินไปเมื่อได้รับการกระทบทาง:

- เสียง
- สัมผัส
- ข้อมูลจากการมองเห็น
- กลิ่น
- รส
- การเคลื่อนไหว
- การเข้าไปใกล้ของคนหรือสิ่งของ

การจัดระดับผู้เรียน

เด็กแต่ละคนที่เป็นออทิสซึมนั้นมีความแตกต่างกัน อย่างไรก็ตามพวกเขามักจะพบว่าประเด็นต่างๆเหล่านี้เป็นเรื่องยาก:

- ความเปลี่ยนแปลง
- ความตั้งใจและสมาธิ
- ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
- อารมณ์
- การประสานงานกล้ามเนื้อและการเคลื่อนไหว
- การกำหนดสายตาไปที่จุดใดจุดหนึ่ง
- การเข้าใจความหมาย

- การนำทักษะที่เรียนจากที่หนึ่งไปใช้อีกที่หนึ่ง
- การแปรผลการรับรู้ทางประสาทสัมผัส
- การเรียงลำดับ (การเข้าใจลำดับของเหตุการณ์)
- การวางแผนและการจัดระเบียบ
- แรงจูงใจ

นักเรียนที่เป็นออทิสซึมมีจุดแข็งหลายประการอันได้แก่:

- ความทรงจำที่ดี
- การปฏิบัติตามตารางประจำวันและกฎระเบียบ
- มีแรงจูงใจและความรู้ดีในบางเรื่อง
- เป็นผู้ที่ชอบเรียนจากการมองเห็น
- มีความซื่อสัตย์

การมีทั้งจุดแข็งและความยากลำบากเหล่านี้ก็หมายความว่านักเรียนที่เป็นออทิสซึมมักจะเป็นผู้เรียนในลักษณะที่เด่นในเรื่องหนึ่งมาก แต่ด้อยในเรื่องหนึ่งมาก

ยุทธวิธีการสอนที่ดีจะมุ่งไปที่การเน้นจุดแข็งมากกว่าการพยายามจะปรับปรุงจุดที่เป็นปัญหา

ผู้อ้างอิง

แอสเปอร์เกอร์, เอช. (1944) แพลและอธิบายเพิ่มเติมโดยฟริธ, ยู. (1991) 'จิตเภทออทิสติก' ในวัยเด็ก, ใน ยู. ฟริธ (1991), กลุ่มอาการออทิสซึมและแอสเปอร์เกอร์ (หน้า 37-92) เคมบริดจ์: เคมบริดจ์ยูนิเวอร์ซิตี เพรส

แคนเนอร์, แอล (1943). ความผิดปกติของผู้เป็นออทิสซึมในการข้องเกี่ยวกับผู้อื่น. เด็กช่างกังวล, 2, 217-250.

แม็คเดอร์มอต, เอส., วิลเลียมส์, เค., ริตลีย์, จี., แกลสซัน, อี. และ เรย์, เจ. (2007).

การแพร่กระจายของออทิสซึมในออสเตรเลีย. สามารถใช้ข้อมูลที่มีอยู่แล้วในการระบุได้หรือไม่?

รายงานจากคณะกรรมการที่ปรึกษากลุ่มอาการออทิสซึมแห่งออสเตรเลีย. เอาเข้ามุลออกมาเมื่อวันที่ 23 มกราคม 2008

จาก: www.autismaus.com.au.